

Добрий друг

Михайло Яцків

Приятель дому торкнув її під столом, вона глянула в очі своєму чоловікові і промовила солоденько:

— Ти мав піти ще нині до бюро.

— Ага, правда! Диви, а я цілком забув! Добре, що пригадала мені! Ох, те бюро, те бюро! Воно цілком мені забило голову. Але простіть, я найдалше за дві години вернуся, а ти, приятелю, будь такий добрий та забав мою подругу.

— Ну, ну, ми вже тут якось дамо собі раду. Але ти не бався довго.

— Ні-ні, найдовше дві годинки! До побачення!

Ішов сходами і зітхнув.

— Яка вона добра, як дбає про все. Бог мені її післав. Станув.

— То вже десять літ, як ми собі, гейби ангели в раю. Бідна, яка вона дбала. Я все з тим бюрою та бюрою, а вона сама дома. Щастя, що хоч мій добрий друг забавляє її потроху.

1914